

На, матері сварливої подобо! (Убиває його).— За хронікою Голла, король Едвард лише вдарив принца рукавицею, а забили його Кларенс, Глостер, Дорсет і Гастінгс.

С. 309. *Росцій Квінт* — знаменитий римський актор I ст. до н. е.

С. 310. *Так, я Дедал, мій бідний син — Ікар. Твій батько — Мінос — шлях нам перетнув...*— У цьому монолозі Генріха VI обігрується міф про Дедала, який, утікаючи від критського царя Міноса, змайстрував собі й синові Ікару крила з воску, але хлопець піднявся близько до сонця, яке розтопило віск, і впав у море. Вбивство Генріха VI герцогом Глостером не підтвержене історичними документами.

РІЧАРД III

Історичну хроніку «Річард III» Шекспір написав десь у 1592—1593 рр., зразу ж після завершення трилогії «Генріх VI», з якою вона тематично й сюжетно пов'язана. Перше її видання з'явилося в 1597 році, далі вона виходила п'ять разів окремими виданнями — Quarto — до появи в першому зібранні драм Шекспіра (Folio 1623 року) і навіть ще двічі після цього. Словом, наприкінці XVI — на початку XVII ст. хроніка «Річард III» видавалася більше, ніж будь-яка інша п'єса Шекспіра, і це є переконливим свідченням її великої популярності серед сучасників драматурга. Окремі її видавництва, з першого по шосте, були «піратськими», їхній текст, напевне, був надиктований акторами по пам'яті, і звідси численні пропуски й спотворення. Досить сказати, що текст включає двісті тридцять рядків, яких бракує в Q. Як гадають сучасні шекспірознавці, в основу канонічного тексту F лягло шосте Q (1622), зворнене з театральним рукописом твору й виправлене у відповідності з ним. І все-таки в тексті «Річарда III» лишилося чимало неясних місць.

Безпосереднім основним джерелом для створення «Річарда III» Шекспірові теж послужила хроніка Голіншеда, який, у свою чергу, спирався на давнішу хроніку Голла і на твір Томаса Мора «Історія короля Річарда III» (близько 1513), написаний паралельно латинською і англійською мовами. До речі, розбіжності у зображенні Річарда Глостера в останній частині «Генріха VI» і в п'єсі, присвяченій його правлінню, відбивають розбіжності в хроніці Голіншеда, який спочатку йшов за хронікою Голла, а далі старанно переповів Томаса Мора. Загалом же можна сказати, що в своєму «Річарді III» Шекспір в основному прийняв концепцію Томаса Мора й у відповідності з нею дав інтерпретацію «короля-чудовиська».

Тематично й сюжетно хроніка «Річард III» пов'язана з трилогією «Генріх VI» і разом з нею складає першу тетралогію історичних хронік Шекспіра. В ній відображено останній етап війни Білої і Червоної троянд та її фінал. Після тривалої і запеклої боротьби до влади прийшли Йорки — королем став представник їхньої династії Едвард IV. Проте міжусобиця на цьому не припинилася; через певний час вона розгорілась і всередині табору Йорків, та й су-

противники їхні не склали зброї. Едвард IV виявився слабким і недалекоглядним правителем, який діяв за принципом «королю все дозволено»; одружившись із леді Грей, він підніс до влади її численну й не дуже знатну рідню, що викликало обурення серед давніх його прибічників. Помираючи, він залишив корону неповнолітньому синові Едвардові й призначив регентом свого брата Річарда, герцога Глостера. Зразу ж спалахнула боротьба між Річардом, з одного боку, і королевою Єлизаветою та її рідною Вудвілами — з другого, в якій переміг герцог Глостер. Він проголосив себе королем Річардом III, але його правління виявилось короткочасним: проти нього виступила коаліція ворогів, очолена графом Річмондом, який, перемігши у битві при Босворті, став королем Генріхом VII і поклав початок династії Тюдорів.

Слід тут указати на істотну розбіжність між історичним Річардом III і тим його образом, який був витворений істориками й митцями тюдорівської Англії і завершене художнє втілення знайшов у п'єсі Шекспіра. Як показують спеціальні дослідження, Річард Глостер був пересічним представником тогочасної феодалної верхівки, який не виділявся ні особливими особистими якостями, ні незвичайними вчинками. І до влади він ішов уже второваним шляхом, спираючись, так би мовити, на численні історичні прецеденти. Тривалий час він вірою і правдою служив Едвардові IV і користувався повним його довір'ям. Призначений намісником Північної Англії, він проявив себе вмілим адміністратором і здобув популярність серед населення. В жорстоких інтригах при королівському дворі в останній період правління Едварда IV, зокрема у вбивстві герцога Кларенса, він участі не брав; навпаки, є вірогідні відомості, що Глостер намагався його врятувати. Не було його в Лондоні й під час смерті короля, а в боротьбу за трон він вступив, прийнявши виклик королеви та її рідні, які вдалися до рішучих дій, щоб усунути його від влади. До речі, не був він і таким потворним, хіба що праве його плече було ледь вище за ліве. Як правитель, Річард III за два роки не встиг себе проявити, але відомо, що він виявляв увагу до потреб так званого третього стану.

Одне слово, нічого виняткового, страхітливого, що геть виходило б за рамки політичного життя й моралі тих часів, не було ні в самому Річарді III, ні в його правлінні. Чому ж у пам'яті нащадків він перетворився на якесь страшидло, на викінчене втілення зла й пороку? Річ у тім, що про Річарда III була створена лиха легенда в політичних інтересах нової династії Тюдорів, в інтересах її утвердження на троні. Для того, щоб показати, яким благом для країни став прихід до влади Тюдорів, потрібно було вкрай очорнити, перетворити на потвору Річарда III — останнього короля з династії Йорків. Так виник «тюдорівський міф», жертвою якого став Річард III. Цей міф почав складатися зразу ж після захоплення престолу Генріхом VII, а своє завершене вираження знайшов у згаданій вище «Історії Річарда III» Томаса Мора. Твір видатного гуманіста перекопував сучасників і нащадків у тому, що Річард III був украй порочною особистістю, що зразу ж після смерті Едварда IV він «зادумав будь-якою ціною здобути корону, що був людиною неймовірно підступною, здатною йти до мети кружним шляхом, майстром тонкої інтриги...» (Б а р г М. Шекспир і история, с. 185).

До цього слід додати, що в гуманіста Мора образ Річарда III концентрує в собі феодальне зло й сваволю, в ньому викривається тиран, який захоплює владу шляхом кривавих злочинів і тим самим шляхом її зміцнює. У своїй інтерпретації Річарда III Шекспір здебільшого йшов від концепції Томаса Мора, але його герой не тільки виступає носієм феодально-середньовічного зла, а й набуває рис ренесансного авантюриста, який веде ризиковану гру з долею. В шекспірівському образі Річарда III присутній елемент полеміки з макіавеллізмом, що витлумачується як санкціонування всюдозволеності правителеві ради досягнення політичних цілей. В останній частині «Генріха VI» Річард Глостер похвалявся: «Підступності навчу й Макиавеллі»,—і це своє похваляння він з верхом реалізує в хроніці «Річард III».

Отже, художній образ Річарда III, створений Шекспіром на основі сформованої ідеологічної традиції, далеко відходить від історичного Річарда III. Але Шекспір іде далі й від названої традиції, створюючи своєрідний титанічний образ «генія зла», який переступає всі суспільні й моральні закони та норми. Для літератури Ренесансу характерно змальовувати людину в варіантно нечисленних, зате дуже масштабних і містких образах. Саме образом такого типу і є шекспірівський Річард III. Це герой, наділений незвичайною силою та обдарованням, спрямованими, однак, лише на зло. Він володіє рідкісною гнучкістю, артистичністю, яка на інших, особливо на жінок, діє майже гіпнотично. Масштабністю і силою особистості він високо підноситься над іншими персонажами; серед них немає нікого, хто міг би гідно йому протистояти.

Своєрідний титанізм Річарда III виявляється і в тому, що він вступає в боротьбу з «часом», намагається скорити його своєму бажанню, своїй волі. Цей конфлікт героя з «часом» виразно намітився вже в останній частині «Генріха VI», а в хроніці «Річард III» він досягає апогею, за яким швидко настає катастрофічна розв'язка. Протягом усього твору послідовно акцентується «випадіння» Річарда III з «часу», яке переростає в дерзновенне прагнення героя «осідлати час», повернути його в бажаному напрямі. Річард III хоче створити свій «час», але цей час не збігається з об'єктивним часом історії, і тому всі потуги героя закінчуються крахом. Зрештою, в своєму творі Шекспір осуджує волютаризм Річарда III, невіддільний від його аморальності.

Спеціальні дослідження показують, що стилістикою «Річард III» дуже близький до «Генріха VI», але своєю структурою це вже інший твір. Для нього характерна не епічно-хронікальна, а суто драматична композиція. «Річард III»—це монодрама, тут порядок і хід подій визначаються не стільки спонтанним рухом історії, скільки особистістю головного героя, його характером і волею, планами і намірами. Можна сказати, що події в п'єсі розвиваються за сценарієм, який розробляє Річард III, причому герою весь час утаємничує глядача чи читача у творення цього сценарію за допомогою монологів, самохарактеристик, реплік убік тощо. «Річардові III» притаманна єдність конфлікту—конфлікту героя з іншими персонажами, з «часом»,—який проходить через весь твір і наділяє його суто драматичною єдністю дії. А це означає, що за своєю формою «Річард III» був рішучим кроком від хроніки до трагедії.

Як зазначалося, «Річард III» користувався великою популярністю у сучасників Шекспіра; не втратив він популярності і в пізніші часи, до нашого включно. Активне сценічне життя п'єси триває і на сьогодні як в Англії, так і за її межами. Кілька цікавих постановок «Річарда III» здійснено в Радянському Союзі за останні десятиліття; серед них вирізняється постановка Тбіліського театру ім. Руставелі, яка здобула світове визнання. На Україні «Річард III» став відомий у російських перекладах з початку минулого століття. Значний інтерес він викликав у Харківському гуртку романтиків. Привернув увагу і М. Костомарова, що позначилося на його історичних драмах, зокрема на антидеспотичній драмі «Кремуцій Корд» (1849). У своїх статтях про Шекспіра Іван Франко вказував, як високо підняв і як поглибив англійський драматург невідганані образи й сюжети, зокрема образ «злочинного Річарда III». Леся Українка відносила «Річарда III» до найвідоміших творів Шекспіра,— тих творів, які необхідно перекладати в першу чергу. Досконалий переклад цього твору Шекспіра здійснив Борис Тен.

ПРИМІТКИ ДО «РІЧАРДА III»

С. 315—316. Оскільки хроніка «Річард III» продовжує історичний сюжет «Генріха VI», більшість дійових осіб у ній та сама, що і в названій трилогії. До них додаються:

Едвард V (1471—1483) — старший син Едварда IV, другий король з династії Йорків. Пробув королем лише кілька місяців, після чого був зміщений Річардом III і відправлений до Тауера разом з молодшим братом Річардом. Там вони й були вбиті літом 1483 року.

Граф Річмонд, згодом *король Генріх VII* (1456—1509) — нащадок Джона Ганта і Катеріни Свінфорд по материнській лінії; на цьому засновував свої претензії на престол.

Леді Анна — молодша дочка графа Уоріка; була не дружиною, а лише нареченою принца Едварда, сина Генріха VI. Померла 1485 року; причина ранньої смерті невідома.

Герцог Бекінгем — Генрі Стаффорд, нащадок по материнській лінії Джона Ганта. Одружився з Катериною Вудвіл, сестрою королеви Єлизавети, дружини Едварда IV. Був правою рукою Річарда III, а далі порвав з ним і перейшов на бік графа Річмонда.

Кардинал Борчер — архієпископ Кентерберійський, лорд-канцлер Англії; коронував Едварда IV, Річарда III і Генріха VII.

Роберт Брекенбері — комендант Тауера за Річарда III; відмовився від участі у вбивстві синів Едварда IV.

Вільям Кетсбі — радник Річарда III, страчений після перемоги графа Річмонда.

Лорд Ловел — прибічник Річарда III і керівник партії йоркістів після його смерті.